

οα δὲν είνε ἄντρας σου. Μήκησέ μου, ἀνοιξέ μου τὴν καρδιά σου. Ποιὸς ἡταν ὁ πρότος σου ἄντρας;

Τότε ἡ Σαμαρείτισσα διηγήθηκε στὸ Διδάσκαλο ὅτι τῆς τὴν ἴστορία.

“Οταν ἡταν δευτέρη χρονῶν, παντρεύτηκε τὸν ἀδερφὸν ἐνὸς φαβίνων. Κατόταν, ἐπειδὴ τὸ αἷμα τῆς ἤταν λεπτό, πέμψατο ἀπὸ ἀγγαλάνως ἄγγαλάν καὶ γνώσθη τόπος ἄντρες, γεμάτους ἀπὸ νειστό, σφριγίους καὶ δίναμου.

— Κύριε, Κύριε, εἰτε, τελειώνοντας, ἐσον ἔσθεις τὸ καθετί... Ἐσον ἔσθεις πός ἐγώ νοιώθω ἀγάπη γὰρ σένα...

— “Ω, γυνάκι! ἀποζημίψε μόνο τὸ Ἰησοῦς. Είσαι ἔνα πρόδιτο καμένο.

— Γίνε λοιπὸν ὃ καλεῖς μου τοπάνιος, Διδάσκαλε...

— Πήγαμε. Δὲν ἔχω καμιά δουλεύη μὲ τὶς γυναῖκες....

Τὸ ποιῶ, διαν ἡ πρότεις ἀζητήσει τοῦ ὥμου φάσισαν τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ, ἔτραπαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ, γιὰ νὰ τὸν ἀναζητήσουν. Κοντά στὸ πηγάδι βρήκαν ἔντονος ἀγέρος μὲ νερό γεματοῦ ὡς τὰ ψελλά. Καμιά ψυχή δινος ζωντανή δὲν φαινόταν τριγύρῳ.

“Ἐργάστε μεταπέμψει καὶ οἱ ἀπαδοὶ του δὲν είχαν βρεῖ τὸ Διδάσκαλο ποὺ γύρεναν.

Καὶ σήμερα, ὅποις καὶ χτές, ὁ ἀνεμός φιτούστες ἡσυχαί ἀπὸ τὸ δάσος τῶν κέδρων πρός τὰ κάτω, ζητῶντας μέσα στὶς ψυχές γλυκεῖς διεπιφανοῦσις.

Οἱ μαθητές ἐπαγραναν, ἀσποταὶ καὶ χορδὲς ἀποτέλεσμα, τὸ δόρυ τοῦ χωριοῦ καὶ διαν ἔτραπαν ἐξει, ζηταγύρζουν πίσω στὸ βουνό.

Τοῦ κάστον γρούνιαν τὸ Διδάσκαλο καὶ φοτοίσταν γι' αὐτὸν. Οὔτε σημάδι τοῦ δέν φανόταν ποιηνά. “Εἴσαμεν ὁ γεροντός ὅτι αὐτοὺς ἀναγνωρίσεις τ' ἀγεῖος καὶ θυμῆθης τίνος γνωίσας ἡταν.

— Λέτο ἐδό, εἰτε, ἀνέψει σὲ μᾶ γυναῖκα πολὺ ἀμαρτωλή. Κατοικεῖ ἐδῶ καντά, στὸν Κήπο τῶν Ἑλεάδων, πλάι στὸ δρόμο. Τοξεῖτε ἐξει γὰρ νὰ μάθετε τὶ γίνεται ὁ Διδάσκαλος μας...

Οἱ μαθητές, ἀσύργαντας αὐτά, ταράχησαν πάλι. Καὶ μᾶλις ἔτραπε τὸ βράδυ καὶ τὸ τραγούδι τοῦ βουνοῦ ἀντίησθε πάλι ἀτ' τὸ βουνό μελωδικά, οἱ μαθητές πήραν τὸ δόρυ, καὶ τράβηξαν γιὰ τὸ στάτι ποὺ τοὺς είχε δειπεῖ ἀπὸ γεροντότερος τους.

‘Αλλὰ σάν πήγαν ἐκεῖ, τοῦ κάστον τὸν ἀναζητήσαν. Τὸ στάτι ἡταν ἀνοιχτό καὶ οὐτε ψυχὴ ζωντανή δὲν φαινόταν μέσα σ' αὐτό.

Τότε ἀποφάσισαν νὰ πάρουν τὸ δόρυ μοι τοῦ βουνοῦ καὶ νὰ πάνε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν ἀστερῶν γιὰ νὰ ἀνταπιώσουν τὸν τοσούπιον καὶ νὰ ἔστησην ἀπὸ αὐτὸν πληροφορίες γιὰ τὸ Διδάσκαλο τους.

Η ἔξτραξη τὸν δινος μέγαλη, διαν ἔξαραν στὸ ὄμφατος ἐνὸς λόφου τοὺς παρουσιάστηκε μᾶ γυναῖκα μὲ ψηλὸ ἀνάστημα, ποὺ ἦταν τηνιάν στὰ λειψά. Τὰ μάτια της καὶ τὸ πρόσωπο της ἔλευταν.

— Βρήκα τὸ Σωτήρα, τοὺς φώναζε μὲ χαρὰ, ἀνιγογλείνοντας τὰ γέρεα στὸ τοξό.

Οἱ μαθητές ἀπόμεναν ἀφονοὶ ἀτ' τὴν ἔξτραξη τους.

Στὸ μεταξὺ ἡ γυναῖκα κατέβηκε στὸ δόρυ καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ χωριό, φονάντας πάλι τὸν θεό της τὴν εἶχε τιμωρήσει ἐπὶ τέλους γιὰ τὴν ἀκολασία της.

‘Ωστόσο, οἱ μαθητές δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦνται τὸ Διδάσκαλο τους ἐπειδὴ τὴν νίκητα, γιατὶ ὁ Ἰησοῦς είχε φύγει γιὰ τὴν ἔργων, ὅπου θύ περνοῦσε ἀρκετές μέρες μὲ προσευχὴ καὶ μὲ νηστεία, ὑπέτρεψε ἀτ' τὴν προσήγεια του μὲ τὴν ἀμαρτωλή Σαμαρείτισσα...

EPMAN ΦΟΝ ΛΙΠΩΦ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

(Τοῦ OPNETA-IN)

‘Ο γάμως μοιάζει μὲ παράσημο, ποὺ δύο δὲν τὸ ἔχουν τὸ φθονοῦν καὶ ἀμα τὸ πάρουν τὸ ἐπιδεινόνυμον.

— ‘Η ἀμάδεια είνε τριών ειδῶν. ‘Η δὲν ἔσθει κανέλι τίτοτε, δὲν ἔσθει καλά δὲν ἔσθει, δὲν ἔσθει κάπι ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἔξρη.

— Μισῶ τὸ χοῦμα τῶν πλουσίων καὶ σέβομαι τὸ χοῦμα τῶν φτωχῶν.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΑ ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΑ ΨΕΜΜΑΤΑ

‘Απὸ ποῦ ἔχουν τὴν ὄφρη τους. ‘Η μετάθεσι τῆς Πρωταχρονίσης ἀπὸ τὸν Κάρελο τὸν Μεγάλο. Οἱ «παλαιοὶ μερέσλεγκτοι» τε... μετάκινες! Τὰς «Απριλιάτικα ψέρικα». Τὶ λένε εἰ σοὶ για για τὴν ἐνομασία αὐτῆς. ‘Ενας ἐνέκδετος τοῦ Πλευτάρχου.

‘Αντώνιος καὶ Κλεοπάτρα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἶναι παστορίστα τὴν συνήθεα ποὺ ἐπιχρατεῖ παντοῦ, νὰ λένε ψέματα καὶ νὰ προσπαθῶνταν νὰ ἔχειλάσουν ὡς τὸν ἄλλο κατὰ τὴν ἥμέρα τῆς Πρωταχρονίσης.

Κατόπιν αὐτοῦ, οἱ ὑπέροχοι τους ἔταραν γά στέλνονταν στὸν πρώτον τοῦ μηναίου ἀπὸ τὸν Ιανουάριον. Κατόπιν αὐτοῦ, οἱ ὑπέροχοι τους ἔταραν γά στέλνονταν τὸν πρώτον τοῦ μηναίου ἀπὸ τὸν Ιανουάριον.

Μερικοὶ δινοι —οἱ παλαιοτερούσιοι τοῦ παρελθόντος— εἶναι στέλνονταν τὸν πρώτον τοῦ μηναίου ὡς δόρα κάρη αποτελήτης στοὺς φύλους τους, καὶ ἐτοίης ἡ συνήθεια αὐτὴ πήρε κοινωνικό χαρακτήρα.

Στὴ Γαλλία καὶ σὲ μερικὲς ψὲλες χωρεῖς τῆς Εὐρώπης, τὰ πρωταπριλιάτικα ψέματα ἔχουν ιδεάτερο σὸν σημαντικότερο: λέγοντας «Απριλιάτικα ψάρια».

‘Η ὀντησίαν αὐτῆς, κατὰ τοὺς ἀστρονόμους, ὄφειται στὸ γεννοντό, ὅτι ὁ διανος κατὰ τὸν μῆνα Απρίλιον ἀνατέλλει ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ιχθύοντος.

Υπάρχει δινος καὶ μᾶ ἄλλη ἐξήγησης σημειώσεως, καὶ αὐτὴ σημειεῖται στὸ ἔξι: ἀνέδοτο σὸν ἀναφέρει οἱ Πλωταρχοί:

‘Ο Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ Αντώνιος, τὸν παῦρο ποὺ συνδέθησαν μὲ τὴν περιόρημα Κλεοπάτρα, θέλησε, μεταξὺ τῶν ἄλλων, νὰ τῆς δεῖξῃ καὶ τὴν ἵσαντητά του στην... ψαρική.

Μιὰ μέρα λοιπὸν τὴν προσάλεισε σὲ μᾶ ἀλευταὶκή ἐκδρομῇ καὶ ἐπεὶ ἀνεδειγὴ διωλογισμένων πρώτη τάξεων γαρεῖς. Μόλις δὲ αὐτοκράτωρ βίβλης τ' αγάκτοι του στὸ νερό, ἔπιανε καὶ ἀπό τὸν μεγάλο ψάρι.

‘Η βασίλισσα τῆς Αίγυπτου, βλέποντας τὴν πρωτοφανή τοῦ ἀγαπημένου της, ἔμεινε κατάληπτη καὶ τὸν ἔξεργαστο της, ‘Αλλά θυτεῖς’ ἀπὸ δύο τοῖς παρόμοιες θαλασσινές ἐδόρμεις, ἀντελθήσας τὸ τέχναστον τοῦ.

Κατάλαβε δηλαδή διὰ τὸν Αντώνιος τοσούθεοντας κάθε φορά κάτω ἀπὸ τὰ νερά ἐπιπτεῖσθαι δύνεται, οἱ διοίσοι κρατοῦνταν στὰ γέραια τους ἀπὸ ἔνα κάνιστρον στὸ νερό, ἔπιανε καὶ απάληπτη καὶ τὸν ἔξεργαστο της φάραον τοῦ Αίγυπτου, μόλις τὸ βίβλης στὴ μάλιστα.

“Υστερεῖς” ἀτ' αὐτὴ τὴν ἀναστάτωψι, ἡ Κλεοπάτρα στέλεχε τὰς φύλες της, ἔμεινε κατάληπτη καὶ τὸν ἔξεργαστο της φάραον τοῦ Αίγυπτου της, ‘Αλλά θυτεῖς’ ἀπὸ δύο παρόμοιες θαλασσινές ἐδόρμεις.

Σὲ λίγες μιέρες, μὲ τὸν Αντώνιος ξαναζήγηρε στὸ φάρεια μὲ τὴν Κλεοπάτρα. Εօριζε στὸ νερό τὴν πετονιά του, βέβαιος γιὰ τὸ θριαμβό του, ἀλλὰ μόλις τὴν τράβηξε πάλι ἔσω, εἰδὼ μὲ μεγάλη τον κατάτληξη νὰ είνει πασινέος μὲ τὸν ἀγάκτοντο ἔνα ψάρι... τηρηγεντό...

— ‘Αληθινά είλεται ὁ ξαναζήγηρος τὸν Κλεοπάτρα, μάρον μάλιστα φαρεύεται καὶ τηραντήτη τοῦ Κλεοπάτρας, ἔποιης γιὰ φάραο...

— Λίγο είνει πειρόγιο... Είνε τερατῶδες..., μοιημούψεις δὲ τὸν Αντώνιος.

— Οζι διά, είτε η Κλεοπάτρα, είνε πολὺ φυσικό...

— Πώς;

— Θέλεις νὰ μάθης, ‘Αντώνιο; Ερείμενε νὰ φωτίσουμε μᾶ στωμή τοὺς δύτες...

— Ο ‘Αντώνιος κατάλαβε πειὰ πώς είχε πιστεῖ καὶ σώπασε.

Λίγο είνει τὸ μένεδοτο τοῦ Πλωταρχού, Κι' οι σχριλεσταὶ τὸν ἀρχαίον συγγραφέος βεβαιώνουν διὰ τὸ πρωταπριλιάτικο φέμια ὡνεμάσθενος της Απριλιάτικης φάραος ἀτ' τὴν ιστορία αὐτῆς τοῦ Αντώνιον καὶ τῆς Κλεοπάτρας. ‘Απριλιάτικο φάραος’ μὲ ἄλλους λόγους θὰ πη μεγάλο—μεγάλο φέμια...

